

I 1993 stormede kampklædte betjente Studenterhuset i Købmagergade. Det var et klimaks på et drama, hvor aktørerne var en gruppe socialistiske aktivister, en gruppe okkulte, en gal højreekstrem jurist og en kynisk, løgnagtig journalist fra Ekstra Bladet. Her følger den første samlede beskrivelse af forløbet før og efter Stormen på Studenterhuset.

STORME

"Terroristrede på universitetet" stod der med fede typer på forsiden af Ekstra Bladet. Samme tekst stod på avisens spisesedler uden for samtlige kiosker i Danmark. Natten til den 20. Oktober 1993 havde bevæbnede, kampklædte betjente stormet og ransaget Studenterhuset i Købmagergade i det indre København. Huset blev lukket. Ekstra Bladet hævdede i stort opsatte artikler at baggrunden for razziaen var en mistanke om at farlige terrorister brugte Studenterhuset som base og mødested. Til Ekstra Bladets glæde fandt politiet våben i Huset. Seks-syv telefonkabelstykker.

Ekstra Bladet kunne endvidere fortælle om økonomisk fusk, falske studerende og kontakter til andre farlige terrorister såsom bankrøverne fra Røde Bande og PKK. Alt sammen meget oprørende, med 18. maj i frisk

erindring. Og det hele var finansieret af Københavns Universitet.

Forhistorien

I 1978 kom kravet om et studenterhus fra de studerendes side. Der var demonstrationer og bred opbakning til kravet. I starten af '80'erne blev der foretaget to BZ'telser, hvoraf den ene varede tre dage, og hvor omkring 400 mennesker deltog. BZ'telserne resulterede i, at de studerende fik lovning på nogle bygninger. I 1984 blev de nuværende lokaler i Købmagergade taget i brug. En gruppe studerende gik simpelthen ind og tog bygningen i brug.

Der blev dannet nogle grupper, bl.a. Regnbuen, der var psykologisk rådgivningsgruppe, der bestod af socialistiske psykologistuderende. Flere grupper kom til i midten af firserne. Huset fungerede fra starten basisdemokratisk, med faste ugentlige husmøder. Samtidig var brugerne af Huset meget aktivistorienterede. Fra Universitetets side blev gruppernes tilstedeværelse accepteret, og der blev lavet nogle uofficielle aftaler. Hvis aktivisterne holdt lav profil kunne de blive. Fra første færd hed forhandlingspartneren Lars Erik Allin. Han havde gennem årene forskellige stillinger, bl.a. juridisk konsulent og rektors sekretær, men hele tiden var det ham der var kontaktperson mellem Studenterhuset og Universitetet.

Først i 1989 accepterede daværende undervisningsminister Bertel Haarder, at Studenterhuset fortsatte som Universitetets studenterhus. Der blev dannet en forening med bestyrelse, men i realiteten forblev Huset basisdemokratisk. Der kom flere grupper til og der blev startet en cafe, der var åben alle hverdage. Regnbuen var en politisk gruppe, og senere kom Studerende Mod Racisme (SMR) til. De to grupper udgjorde venstrefløjén sammen med nogle enkeltpersoner og nogle kristne grupper. Disse var meget aktive i Huset og omkring forhandlinger og fælles anliggender. Desuden var der en del bands, der brugte øverum osv. Der var lidt småbrokkerier, som der altid er i græsrods-sammenhænge. Men ellers fungerede arbejdsdelingen.

De okkulte

I 1991 dukkede en person op der hed Per Åstrup Olsen. Han begyndte at gå til husmøder, og snakkede om at sælge nogen bøger. Der blev sat lidt bremses på det projekt, for det var ikke meningen at folk skulle drive forretning fra Studenterhuset. Der blev stillet en række spørgsmål, der skulle afklares, før husmødet kunne sige ja. Efterhånden tegnede der sig et klart uvenskab mellem Per Olsen og nogle personer fra Regnbuen. En dag tog Per Olsen en person

STUDENT

med, der hed Per Jørgensen, men som blev kaldt Pelle Buhl. Pelle Buhl var fra starten efter en bestemt person fra Regnbuen, og derefter kørte der en permanent strid mellem de to og Regnbuen. En strid der blev meget betydende for dag-

V ligdagen og udviklingen i Studenterhuset. Per Olsen og Pelle Buhl lavede sammen en gruppe der hed SolbjergSelskabet. Det var svært at finde ud hvad det var for en gruppe, men de beskæftigede sig med gamle skrifter og dansk-hed. Efterhånden nåede rygterne om Pelle Buhls bedrifter fra lignende miljøer rundt om i byen, til Studenterhuset. Pelle Splid blev han kaldt, fordi der altid opstod uigennemskuelige konflikter omkring ham. En person fra Regnbuen gik af nysgerrighed med til et af deres offentlige arrangementer. Det viste sig at starte med stearinlys, rundkredse på gulvet, oplæsning af Eddadigte (oldnordiske, religiøse tekster), snitning i runestave; alt sammen i en dyster belysning og med messende stemmer. Selve foredraget handlede om at hvis vi som danere genoprensedes vores kultur, så kunne vi atter få den stormagtsstatus vi fra fødslen fortjener. Desuden snakkede de om rehabilitering af hagekorset, ikke som nazisymbol, men som det oprindelige ariske soltegn. Senere skrev en aktivist fra Regnbuen en opgave til universitetet, hvori han beskrev Per Olsen og Pelle Buhls metoder som fascistiske. Opgaven blev stjålet fra Regnbuens ducslag, og blev til et anklageskrift, på baggrund af hvilket aktivisten skulle smides ud af Studenterhuset. Sagen blev til en slags parodisk retssag, hvor Jørgen Bitsch (tidl. DNSB), der var ven med Per Olsen skulle være anklager, og hvor medlemmer af bestyrelsen skulle være "jury". Dette kunne lade sig gøre fordi de okkulte havde en del magt i Huset. Mange af brugere var bange for dem, fordi de havde en særlig evne til at hyle folk ud af den. Eks. talte de grimt til folk, afbrød dem og til møder lavede de distraherende ting, såsom at lave bål i askebægrene og midsture de øvrige mødedeltagere. Efterhånden lærte folkene i Huset at ignorere dem og deres magt blev brudt. Det kom frem at Per Olsen var Crowley-discipel. Alistair Crowley var en engelsk satanist, der udviklede sit eget satanistiske system (de stærkes lov etc.). Per Olsen mente at Studenterhuset skulle være en Crowley-loge. Han begyndte sågar at skrive Thelema på Huset. Thelema er navnet på Crowley-logerne. Kort tid før Stormen sendte Per Olsen et brev til Lars Erik Allin og politiet hvori han kundgjorde at tre navngivne personer fra Regnbuen var det samme som den Røde Bande. Han beskrev Regnbuen som bankrøvere, terrorister og bagmænd. På baggrund af dette smædebrev fik Per Olsen et års karantæne fra Studenterhuset. Efter Stormen fik Regnbuen at vide at Pelle Buhls nye gruppe Yggdrasil, havde taget en gruppebeslutning om hvis de ikke kunne være i Studenterhuset, så skulle Huset smadres.

PET-agenten

Udover politi og journalister, var Lars Erik Allin også tilstede ved razziaen mod Studenterhuset. Der er dukket en del eksotiske historier op om Lars Erik Allin. Hvor meget af det der passer har ikke kunnet bekræftes, men historierne kan alt andet lige være med til at danne et billede af hvilken karakter Allin er. Allin skulle have været del i en lille højre-ekstrem loge, der i årevis har eksisteret på Universitetet. Logen har som subjekt kunne trække i forskellige tråde, og har kunnet operere politisk indenfor universitets-administrationens rammer. Studenterrådet kendte godt til dette brune subjekt, men var ikke meget for at tale om det. Angiveligt på baggrund af nogle uldne deals fra fortiden. Da Allin var ung jurastuderende holdt han nazistiske syngedilder, med nazislagsange hjemme i hans forældres villa i Hellerup. Allerede i gymnasiet var han med i Hjemmeværnet, og troppede op til gymnasiefester i sin Hjemmeværnsuniform. Han var militærfanatiker, da hans jævnaldrende dyrkede hippie-peace og langt hår. Interessen for militaria, militærrelikvier har Allin stadig. På et tidspunkt var han kaptajn i Søjhemmeværnet. Han forsøgte at sælge nogle fortrolige h j e m m e v æ r n s - oplysninger til en mand, der desværre viste sig at være FET-agent. Han blev kylet ud og måtte starte forfra som menig. I mange år var Allin desuden med i Studenterforeningens loger. Tilsyneladende var medlemmerne af disse loger bare nogle fest-organisatorer, der gik i uniform, og holdt champagne op for dronningen til universitetets årsfester. Det er fra en anonym kilde blevet antydnet overfor folk fra Regnbuen at Allin havde været involveret i aflytningerne af Vietnamkomiteerne i tresserne. I så fald har han delt beskæftigelse med en anden kendt amatørspion: FET-agenten Hans Hetler, der organiserede aflytning og infiltration af venstrefløjen i tresserne og halvfjerdserne. Hans Hetler, der også var kaptajn i Søjhemmeværnet, var engageret i et par højreekstremer blade. Et af disse blade havde kontaktadresse på Garderhøjfortet i Lyngby. Garderhøjfortet har gennem tiden været en slags Hjemmeværnshovedkvarter. Endvidere har Garderhøjfortet fungeret som rekrutteringssted for FET-agenter. I midten af firserne blev to danske amatørspioner snuppet i Polen, i færd med at fotografere nogle landingsbaner e.l.. De var hyret af FET gennem Garderhøjfortet. Allin var i tiden omkring Stormen, formand for en forening til Garderhøjfortets bevarelse...

Lars Erik Allin har papirer på at han har været sindssyg i 10 år.

ERHUSET

Allin har været med i forskellige skydeklubmiljøer, og har ad den vej været i kontakt med den højreekstreme gruppe Snaphanerne. En af skydeklubberne, hvor der bl.a. var nogle FET-folk med, er set skyde iført SS-uniformer på deres lukkede øveområde nord for København.

Ovenstående er stykket sammen af forskellige løsrævne oplysninger. Derimod er det officielt bekræftet at Allin i en ukendt årrække har været ansat af PET, og har været PETs kontaktperson på Københavns Universitet. Fra sin første tid på Universitetet har Allin systematisk bekæmpet politiske og socialistiske projekter, grupper og blade. Om denne indsats har været foranlediget af PET, eller om Allin har været drevet af sit spejdergåsmod vides ikke. Under alle omstændigheder var han fra starten fjendtligt indstillet overfor Studenterhuset og særligt Regnbuen. I flere omgange har han forsøgt at få Husets bestyrelse til at smide Regnbuen ud, bl.a. gennem økonomisk pression.

Allin var i besiddelse af i hvert fald et brev fra Per Olsen, der anklagede Regnbuen for at være terrorister og i ledtog med Røde Bande. På det tidspunkt var to medlemmer af Røde Bande fængslet for bankrøveri. Politiet var formodentlig i besiddelse af et brev med de samme anklager. Tilsyneladende uafhængige spor pegede i samme retning. Regnbuen var terrorister.

Den kyniske løgner

Anders-Peter Mathiesen, journalist på Ekstra Bladet, var på det tidspunkt på jagt efter Røde Bande. Han havde brug for en rigtig kioskbasker, en afsløring. Helst en ny Blekingegadebande. Om Anders-Peter Mathiesen (APM) kontaktede Allin eller omvendt vides ikke. Men kontakten kom i stand. I Erik Merlunds redegørelse om den efterfølgende Gammeltoft-Hansen-sag,

beskrives hvorledes APM og en anden, drak Allin småfuld, så han begyndte at tale over sig. Omkring det tidspunkt begyndte der at forsvinde officielle papirer fra Studenterhuset og fra Regnbuens dueslag. På samme måde som stjålne dokumenter før havnede hos de okulte, havnede de nu hurtigt hos APM, som brugte dem i udarbejdelse af sine artikler. I de stjålne papirer fandt APM forskellige "kodeord". Ordet "militant" optrådte i et referat fra et internt møde, og det ord hev han ud og brugte. En aktivist fra Regnbuen havde underskrevet et referat, men APM kunne ikke læse navnet, så han konkluderede at brevet var underskrevet i kode. I et andet referat havde en aktivist fra SMR tilføjet til referatet, at på næste møde ville der blive

demonstreret skydning med storkalibrede våben. Som en vittighed. Referatet blev på næste møde ikke godkendt, før den linje var blevet strøget. Sandsynligvis har Ekstra Bladets journalister siddet og gejlet hinanden op, og rykket rundt med de sparsomme brikker, indtil et sensationelt billede har tegnet sig.

Politiet og Allin har godt vist at der ikke var nogen skydevåben i Studenterhuset. De har i hvert fald ikke haft anledning til at tro det. Men de må have vist at der lå nogle glemte kabelstykker i bunden af et skab. Hvis ikke de havde vist det, og hvis de ikke havde fundet de seks-syv kabler, så ville deres natlige razzia med hunde og skudsikre veste for alvor have været til grin.

APM og Ekstra Bladet var til stede ved den natlige razzia.

De har været meget vidende

om razziaen, hvor og hvornår, den ville finde sted. I ugerne op til havde de haft meget travlt med at tage billeder og snuse rundt, også inde i Huset, og de havde siddet og overvåget Huset fra en bil. Der havde kort før Stormen været afholdt et offentligt anti-racistisk seminar. I seminaret deltog også nogle "mørklødede typer". APM mente at det måtte være PKK-kontakter. Hvis man går et par dage og opfanger nogle småting og tager nogle billeder, og har en så livlig og ondsindet fantasi som APM, så kan man sagtens bruge det som elementer i en løgn. Stikvåben,

kastevåben, økonomisk svinde, PKK-kontakter, terrorisme og falske studerende var elementer i løggen.

Gammeltoft-Hansen-sagen:

Kort tid efter Stormen på studenterhuset, kunne Ekstra Bladet bringe en ny afsløring. Hans Gammeltoft-Hansen, nuværende ombudsmand var blevet aflyttet, da han havde kontor på Universitetet. Afsløringen kom på baggrund af to anonyme kilders udsagn. Det var dem der havde fjernet aflytningsapparaterne. Den ene kilde, teletekniker Thomsen, måtte Ekstra Bladet senere indrømme ikke eksisterede. Han havde APM selv fundet på, for at øge historiens troværdighed (det var det Bent Falbert efterfølgende kaldte en hvid løgn). Den anden kilde var: Lars Erik Allin. Dette var første gang offentligheden stiftede bekendtskab med Allin. I følge Allin var aflytningsdimserne blevet sendt til PET, med en seddel hvor der stod: **HA, HA, tak for lån!** Statsadvokaten for Sjælland Erik Merlung, blev sat til at lave en redegørelse af om og hvem der havde aflyttet Gammeltoft-Hansen. Hovedvidne var Allin. Efter utallige afhøringer var Allins historie faldet fuldstændig fra hinanden. Merlung foreslog, at eftersom alt Allin hidtil havde sagt var forkert, om de ikke skulle starte forfra. Til det svarede Allin igen med at hive en erklæring fra en psykiater frem. I erklæringen stod at Allin var sindssyg. Og havde været det i ti år.

Undersøgelsen blev stoppet, og Allin kunne gå. Han var afsløret som svindler. Efter en del forflyttelser blev han suspenderet fra sit arbejde.

Et år efter Stormen mødte en aktivist fra Regnbuen Anders-Peter Mathiesen. Anders-Peter Mathiesen sagde med bedende øjne undskyld og indrømmede at intet af det han havde skrevet var sandt (på nær Husets adresse, og enkelte andre detaljer). Anders Peter Mathiesen bad om tilgivelse, og fik den besked, at hvis han offentligt indrømmede det svineri han havde lavet, så kunne han få tilgivelse. APM svarede at det kunne han ikke. I så fald ville karrieren være færdig. Til anden side har han kaldt Studenterhussagen for "sit livs største fejltagelse". Men foreløbig lever han altså med løgnene, og de konsekvenser de har haft for ofrene for hans ondsindede kynisme.

Stormen

Således så scenen ud. Aktørerne er præsenteret. Den 20. Oktober 1993 om natten, blev Studenterhuset stormet af kampberedt politi. De fandt de seks-syv kabler. Og Huset blev lukket. Bestyrelsen, de faste aktivister og folk fra Regnbuen dukkede op næste morgen, og ingen vidste hvad der foregik. Ingen kunne genkende noget fra Ekstra Bladets artikler. Der blev holdt krisemøde i en privat lejlighed, og de efterfølgende dage fik et samlet Studenterhus politisk asyl i Studenterrådets (SR) lokaler i Krystalgade. I starten kunne aktivisterne godt snakke sammen som Studenterhus. Alle var uforstående overfor Ekstra Bladets "afsløringer". Folk stod med deres studiekort i hånden, og så deres navn i Ekstra Bladet, hvor de blev hængt ud som falske studerende. Der begyndte at være daglige møder

mellem især bestyrelsesformanden og Allin. Allin gjorde klart at han ikke ville se, høre eller have noget som helst med Regnbuen at gøre. Bestyrelsen kom tilbage fra et af disse daglige møder, og fortalte at Huset ville åbne igen hvis Regnbuen blev smidt ud af Studenterhuset. Det ville bestyrelsen ikke være med til. En gik så vidt at han ytrede, at han eller ville miste sin højre arm, end smide Regnbuen ud af Huset. Dagen efter stemte han og et flertal i bestyrelsen for at smide Regnbuen ud af Studenterhuset. Studenterhuset og Regnbuen holdt stadig til på SR. På fjerde eller femte dagen kom et ophidset medlem af SRs Præsidium op på SR og råbte op om politi. Helt blå i hovedet smed han Regnbuen ud af lokalerne, uden at forklare hvorfor. Den officielle forklaring var, at da Regnbuen var blevet smidt ud af Studenterhuset, så kunne de heller ikke

være hos SR. Den egentlige forklaring fik Regnbuen først langt senere. Allin havde trukket personen fra SR til side og havde fortalt ham noget strengt fortroligt - statshemmeligheder! PET havde fået billeder fra SÄPO (det svenske sikkerhedspoliti), der viste medlemmer af Regnbuen på terroristtræning i et sommerhus i Sverige. Han fik at vide at han ikke må fortælle det til nogen, da det som sagt er statshemmeligheder. Personen blev pissebange og troede at der lå bomber overalt i SRs lokaler. Han styrtede

tilbage og smed øjeblikkeligt Regnbuen ud. Denne groteske historie kom først for en dag, da en af personens venner gik ham på klingen. Hun var bekymret for ham - han fik sortere og sortere rander under øjnene, var nedtrykt og forvirret. I et par uger havde han gået, ensomt, og ruget over den statshemmelighed Allin havde betroet ham. Han fik grædt ud, og veninden fortalte historien til Regnbuen.

foto: Mikkel Østergaard

Allin havde en meget kreativ fantasi.

Da huset var blevet lukket, blev alt i Huset i realiteten konfiskeret. Folks tasker, alle papirer, musikernes gear osv. Formanden lavede en aftale med Allin om at han og andre fra bestyrelsen kunne hente sine ting. Betingelsen for aftalen var at ingen fra Regnbuen var i miles omkreds af Huset. Dette blev accepteret af bestyrelsen. De involverede mødte op, og som aftalt havde Regnbuen og SMR

intet fået at vide Allin troppede op med fire-fem rådhusbetjente. Da de kommer ind i Huset var der nogen der bemærkede at Regnbuens skab var brudt op. Ikke alle skabene, kun Regnbuens. Rådhusbetjentene begyndte at pakke Regnbuens og SMRs papirer og materialer i flyttekasser, og begyndte at bære dem ud. Nogle af de fremmødte var åndsnærværende nok til at spørge, hvad det var de lavede. De var sådan ligesom ved på en måde at beslaglægge Regnbuens ting. Adspurgt om han havde lov til at beslaglægge ting, svarede Allin: nej, nej det vidste han godt at han ikke havde, han vidste godt at det var ulovligt, men "hvad vil I gøre ved det"? Dette har Regnbuen vidneerklæringer på. Allin var på dette tidspunkt ansat af Universitetet. Han havde som Universitetets administrator på tvivlsomt grundlag brudt en samarbejdsaftale, hvor Foreningen Studenterhuset havde brugsret over lokalerne. Det kan man diskutere om han havde lov til. Hvad han under ingen omstændighed havde ret til var at bryde Regnbuens skabe op, og konfiskere indholdet.

TV-Lorry ville gerne have et interview samme aften. Det var Regnbuen kun interesseret i, da de gerne ville have en chance for at tilbagevise Ekstra Bladets løgne. Det lykkedes dog ikke for de to aktivister. Bestyrelsen blev sure over interviewet, da de havde givet Regnbuen mundkurv på (Regnbuen lå inde med kompromitterende oplysninger m bl.a. bestyrelsesformanden Erik Albrechtsen). Men da bestyrelsen ikke havde tænkt sig at kommentere artiklerne, vurderede Regnbuen at de ikke kunne lade bestyrelsen tale deres sag.

I ti dage opretholder Allin, med Universitetets vidende, konfiskationen af Regnbuens og SMRs papirer, deriblandt fortrolige dokumenter fra den psykologiske rådgivning. Folk fra Regnbuen kinede Allin og Rektor ned, men ingen ønskede at tale med dem. De opsøgte en vagtmester, der

egentlig havde adgang til alle lokaler, men han henviste til at "det er jo Allin, det her", underforstået det ville han ikke rodes ind i. Efter at have løbet panden mod en mur i ti dage, havde Regnbuen fået nok. Konfiskationen var klart i strid med loven, og Allin overskred sine bemyndigelse, med Universitetets stiltiende accept. Universitetet medvirkede til en ulovlighed i ti dage. Regnbuen sendte derfor en fax til Universitetet, hvori de gjorde klart, at hvis ikke de fik deres

papirer inden fire timer, så ville sagen blive politianmeldt. Der kom en fax tilbage: Regnbuen kunne hente sine papirer dagen efter. Med venlig hilsen Allin.

De Fredløse

Regnbuen valgte at melde Allin til politiet alligevel. I ti dage havde han insisteret på at opretholde tyveriet. Endvidere var papirerne rodet igen. Bl.a. var der breve til de sårede fra 18. Maj, som Regnbuen ville tilbyde hjælp. Disse breve havde været åbnet. Enkelte papirer manglede, bl.a. nogen omhandlende de okkulte. Da det var i kraft af hans embede, at Allin havde stjålet papirerne, heriblandt fortrolige dokumenter og adresselister, valgte Regnbuen at anmelde ham for embedsmisbrug. Første instans var Ole Weikop fra anklagemyndigheden i København. Han kom med en lang søforklaring, hvor han konkluderer at han ikke kunne se noget galt i Allins handlinger.

Regnbuen anker til statsadvokaten for København. Hun skrev en lang smøre der juridisk set er noget makværk. Hun fandt på nogle anklager, som hun frifandt Allin for, selvom det ikke var de anklager Regnbuen havde rejst. Som en sidste mulighed ankede Regnbuen til justitsminister Erling Olsen. Han henviste til statsadvokatens afgørelse. Regnbuen var på dette tidspunkt ved at give op. De juridiske garantier de mente at have, forsvandt som dug for solen.

Regnbuen ville køre en injuriersag mod APM. Deres advokat rådede dem til at gå til Pressenævnet, for at få en udtalelse. Den ville selvfølgelig gå imod Ekstra Bladet. Det var jo løgn det hele. Pressenævnet ringede til APM, og spurgte ham om han havde belæg for at skrive hvad han skrev. APM bedyrede at det havde han skam. Derfor vurderede Pressenævnet at APM havde belæg for at skrive hvad han havde skrevet. På trods af de direkte faktuelle løgne,

'VI SKYDER MED AUTOMATVÅBEN'

_____ og _____ er begge psykologistuderende ved Københavns Universitet, mens _____ er magister i psykologi med eksamen fra 1987.

_____ og _____, der også er medlemmer af den autonome gruppe, Studerende mod Racisme, forsvarede sig med, at våbnene skulle bruges til at beskytte sig imod fascister.

I TV-udsendelsen gav de begge udtryk for, at væbnet kamp var ét af de midler, man kunne bruge for at tage kampen op mod det etablerede system.

Ekstra Bladet
-Anders-Peter Mathiasen

HOKUS POKUS...

1) Regnbuen forklarede at kabelstykkerne var i huset af frygt for overfald fra nazister.

2) To aktivister fra Regnbuen forklarer til i TV Lorry, da de bliver spurgt om de troede på væbnet revolution, at hvis det en dag skulle komme dertil, ville det nok ikke være muligt at gennemføre den uden at gribe til våben.

3) I et referat fra et møde i Studenterhuset blev der for sjov skrevet, at der på næste møde ville blive demonstreret skarpe skud med storkalibrede våben. På næste møde blev det taget til referat at joken skulle stryges fra referatet.

Disse tre brikker blandes nu sammen, således at man ikke kan se, om der tales om kabler eller de ikke-eksisterende automatvåben, og rubrikken gives en opfundet overskrift, der sættes i citationstegn, så det ser ud som om det er noget, regnbueaktivister selv har hævdet. Og vupti: Regnbuen har bevæbnet sig med automatvåben, som de skyder med, og vil gennemføre en væbnet revolution.

bagvaskelse og usande anklager. Sagen var lukket i Pressenævnet. Hvis man frikendes i Pressenævnet, der er pressens egen retsinstans, en slags kollegial, etisk domstol, så er det retspraksis, at man ikke kendes skyldig ved en regulær domstol. Injuri-sagen mod APM måtte opgives, fordi Pressenævnet var rygklappere for en løgnehistorie.

Regnbuen valgte at forsøge sig igen, og køre en sag mod Universitetet. Af Ekstra Bladets artikler fremgik det at APM, havde haft adgang til fortrolige oplysninger om studerende. Regnbuen indklagede Universitetet til Registertilsynet. Registertilsynet svarede høfligt på Regnbuens brev, og udbad sig Universitetets forklaring. Universitetets svarbrev var en lang løgn, hvor de benægtede at have at givet adgang til andet end de tilgængelige oplysninger, navn, studieår og studieretning. Brevet var underskrevet af Jacob Lange. Registertilsynet var så korrekte at de sendte Universitetets brev tilbage til Regnbuen. Det gav Regnbuen mulighed for at punkt for punkt at redegøre for hvilke fortrolige oplysninger Ekstra Bladet havde videregivet, samt hvor Universitetet løj. Registertilsynet spurgte igen Universitetet, der trådte sig selv over tærne, og skrev et langt brev hvor der ikke stod noget. Registertilsynet betegnede Universitetets lækning af fortrolige oplysninger som yderst kritisabel, og gav dem en påtale. En lille sejr.

Den kollegiale presse

Der var ingen journalister der ville beskæftige sig med Registertilsynets påtale. Alle aviser var i perioden efter bange for at tale med, eller overhovedet at have noget at gøre med Regnbuen. En journalist fra Politiken, sagde til Regnbuen, at hun godt kunne se at APM havde begået noget af det dårligste journalistik i danmarkshistorien. Men en journalist kritiserer ikke en journalist. Alle kunne godt se at det var nogle komplet latterlige artikler Ekstra Bladet havde bragt. Men ingen turde kritisere dem af kollegiale hensyn. Den Røde Tråd og Dagbladet Arbejderen skrev så meget de kunne finde ud af, og så sobert som muligt, men ellers gik Regnbuens version af historien død i pressen. På grund af kollegiale hensyn til en løgner.

Information var de eneste der i det mindste lyttede. De kunne godt se at det var noget svineri APM havde lavet, men de krævede håndfaste beviser, såsom en film hvor Allin står og snakker med PET. Ellers ville de ikke skrive noget. Det lykkedes næsten for Regnbuen at skaffe soleklare beviser. Da de endelig fik tilbageleveret deres papirer (og deres røde faner), kom de med en lastbil for at hente det. Under flytningen stod Allin i et hjørne af universitetsgården med en bøllehat trukket ned i panden, og fotograferede alt og alle med en stor telelinse. Rektors juridiske medarbejder, stod og gemte sig med bøllehat og telelinse, og fotograferede pålæsningen af en lastbil. TV-Stop filmede afhentningen, men havde kun havde fået Allins ben med på filmen.

Regnbuen bliver dømt

På baggrund af interviewet i Tv-Lorry blev to aktivister fra Regnbuen sigtet for ulovlig våbenbesiddelse. I en bikommentar havde de sagt at de godt kendte til kablernes eksistens. På baggrund af denne bevisbyrde blev de i byretten idømt 600 kr. i bøde. Kendelsen blev anket til landsretten. Her blev den ene aktivist frikendt, mens den anden fik stadfæstet dommen. Han blev dømt for under en oprydning, at være stødt på kablernes, og for at have lagt dem i bunden af et skab. Retten vurderede at han opbevarede våben med den hensigt, i en konkret situation at bruge dem. Landsretsdommeren belærte ham om at han skulle have smidt dem ud, så var han blevet frikendt. Hvis man læser paragraffen, så er dommen helt tåbelig. Genstande der kan benyttes som våben, og som medtages til et offentligt område med dette formål, kan falde ind under våbenloven. Et bordben er ikke et våben hvis det står under et bord, det bliver først et våben hvis det medbringes til et offentligt område. Disse kriterier var ikke opfyldt. Det blev så enden på den Store Terroristsag, der op- tog og rystede hele landet. En lusket bøde i landsretten.

Plottet

Som sagt havde Allin fra starten modarbejdet Studenterhuset. Gennem tiden havde han med trusler og pseudohemmeligheder for- søgt at skræmme bestyrelse og enkeltpersoner. Han havde kunnet bruge den strid der herskede i Huset mellem de okkulte og Regnbuen, og han kunnet bruge de smædebrev Per Olsen sendte ud. Det er tvivlsomt om de okkulte har været en direkte medspiller for Allin og APM. De har spillet deres eget spil. De sendte bl.a. et brev til en udenforstående psykolog for at miskreditere Regnbuen. Allin og APM har kunnet bruge de okkultes spredte spor til dels at bestyrke deres egne ideer om hvad der foregik i Huset, og dels at samle "beviser" mod Regnbuen. Om Allin og de okkulte har kommunikeret udover Per Olsens brev,

Ove Natan var meget belejligt i Jylland under stormen på Studenterhuset.

Interview-uddrag med Anders-Peter Mathiesen, februar 1994:

DS: - Men der er politiske intentioner bag det du skriver?

APM: Næh. Jeg er ikke politisk, jeg er ikke partipolitisk

- Men derfor kan man jo godt have politiske intentioner, selvom man ikke er partipolitisk!

Ja, men så bliver vi nødt til definere hvad politisk er!

- Men du er klar over at det ikke er objektive sandheder?

Det er så sandfærdigt, så nøjternt og så objektivt som det kan lade sig gøre. Men der er ikke en objektiv sandhed, vel!?

- Er du med til at skabe virkeligheden?

Nej. Påvirke den sommetider.

- Påvirke den, men ikke skabe den?

Nej, jeg vil igen sige, det er jo ikke mig der har lukket huset, det er ikke mig der har ekskluderet...

- Nu snakker vi jo også generelt!

vides ikke.

Det er et mærkeligt sammenfald af fjendtligt indstillede personer og grupperinger. Plottet har formodentlig primært sit udspring hos Allin og hans politiske bagland. Regnbuen har været en ulidelig torn i øjet på dem. Irriterende socialister, der ikke var til at

komme af med, og som oven i købet spredte deres socialistiske propaganda fra Allins Studenterhus! Efterretnings-tjensterne har endvidere ikke lagt skjul på at de holder særligt øje med universiteterne. De var bange for at det kunne blive base for revolutionær propaganda. Det har derfor været dem magtpåliggende at kvæle de spirer der var. Den er politiet så hoppet med på. Om det er en "politisk kommissær" der har presset på, eller om de simpelthen er sprunget i kampuniformerne ved ordet "BZ'ere", er uklart. Efterfølgende ville politiet ikke give Regnbuen de retsgarantier der gælder for alle andre. De var ikke beskyttet mod embedsmisbrug. Pressenævnet siger i praksis: man må gerne lyve om og bagvaske Regnbuen. Universitetet vil ikke høre på Regnbuens forklaringer, de lukkede fuldstændig af for dialog, hvor Universitetet ellers skulle være et sted hvor man blev klogere. Medierne turde ikke give Regnbuen ordet.

Den eneste version af historien var Ekstra Bladets. Det er alt sammen siden hen blevet afsløret som løgn. Men det er der ingen der har opdaget.

I tidsrummet umiddelbart før Stormen, var forhandlingerne mellem Studenterhuset og Universitetet, ved at falde i hak. Resultatet af forhandlingerne, stod til at blive udstrakt selvstyre for Studenterhuset. Endvidere skulle Universitetet lev op til en række økonomiske forpligtigelser, bl.a. omkring sikker-

hed. Regnbuen havde i høj grad været involverede i disse forhandlinger. Efter Stormen, da Regnbuen var ude af Huset, startede forhandlingerne forfra. Og denne gang blev resultatet et ganske andet. Studenterhuset er fuldstændigt blevet underlagt Universitetets kontrol...

Som sagt har APM været tæt informeret om politiets dispositioner. Han har været i kontakt med Allin. Om han har været i kontakt med de okkulte kan man kun gisne om. I et interview fra 1994 siger APM at han ikke skaber virkeligheden, men er med til at påvirke den. Det tør siges.

Men dybest set handlede Stormen på Studenterhuset om god gammel dags socialist-prævention.

Terrorister!

I tiden efter Stormen blev Regnbuen frygtet af alt og alle, og behandlet som spedalske. På en humaniora-festival på Universitetet blev der malet hagekors på deres materialer. De selv samme materialer hvori de beskrev deres version af historien. Koleriske typer fra Moderate Studerende ville smide dem ud fra festivalen fordi de var terrorister. Det havde der selv stået i Ekstra Bladet. Det havde Anders-Peter Mathiesen selv skrevet. Det havde de sagt i Tv-avisen. Regnbuens venner og bekendte fra Studenterhuset vendte dem fuldstændig ryggen. De løj bevidst og kiggede den anden vej. Alt sammen for selv at undgå at komme i fedtefadet. En ting var politi, efterretnings-tjenester, PET-folk og gale antikommunister. Det var rimeligt på afstand. Men også gamle venner blev fjender. Formanden for bestyrelsen, Erik Albrechtsen var gammel nabo, fra barns-

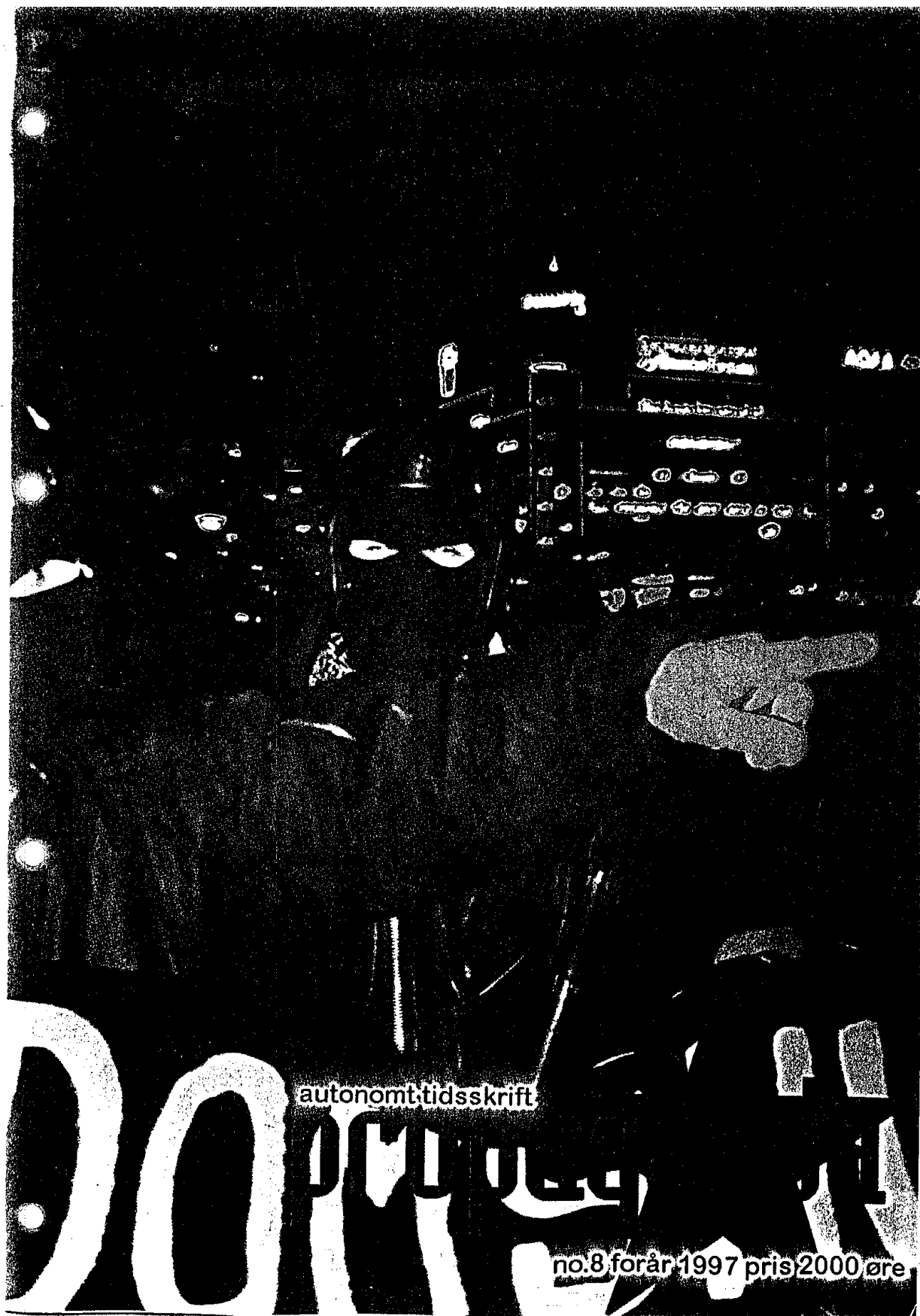
ben, til en af aktivisterne fra Regnbuen. Han havde skaffet den senere formand ind i Huset. De var gode venner. Han nægtede efter Stormen ethvert kendskab til kaberne, selvom han selv havde siddet med et af dem på en nattevagt, kun et år forinden. Under og efter Stormen kunne man se hvad der så sker når magten pludselig peger på folk. Hvordan mennesker pludselig kan fraskrive alle moralske normer om sandhed, solidaritet og troværdighed.

For at undgå at en gal jurist bliver sur på dem. Der var få der det sagde fra; det ville de ikke være med til. Men det var få. Et trist faktum, der siger noget om hvor skrøbeligt mennesket er.

Antydninger om at Allin skulle have stærke nationalistiske anskuelser, afviser han på det kraftigste. „Det er løgn. Jeg ved godt hvor det kommer fra, og du kan hilse de aber og sige, at de skal holde deres kæft med sådan noget forbandet løgn, ellers skal de få det at vide af mig, så de kan forstå det.“

Berlingske Tidende 28.11.93

AF: RumKo

autonomt tidsskrift

no.8 forår 1997 pris 2000 øre